

Τῇς καληγειτόνισσάς μας, ποῦ μᾶς ἐναψέ γεγκίνε,
καὶ ἐνας εὔζωνος θεόκτιστας τελεσύρραφο τῆς θάνετος.

καὶ κάνει φασαρία
καθὼς στὸ δεκατρία.

Μεγάλων δαιμονίων μεγάλη πονηρία
καὶ τώρα, οὐντροφέ μου,
ἐπι ποδος πολέμου
βάζει τὴν Βουλγαρία.

Δαιμόνια μεγάλα,
ποῦ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους
φρενήρεις λογοκέπους,
κι' ἐντ' ἄλλων βλέπουν ἄλλα.

Κι' αὐτοῦ τοῦ Ραδοστάλωρ ἑτάραξαν τὴν φύσιν,
κι' εἴδε τὴν Βουλγαρίαν
ἀπόλυτον κυρίαν
καὶ πρὸς Βορᾶν καὶ Νότον κι' Ανατολὴν καὶ Δύσιν.

Τὸ κόλπο τὸ μεγάλο
δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο
παρὰ διαβόλου πείραξις.

Καὶ τώρα, συμπολίται,
λένε πῶς ἀπειλεῖται
μὲ τὴν Αρκούδα σύρραξις.

Σήκωνά πολεμήσει,
ἐμπήκαμε κι' ἐμεῖς
σὲ φοβερούς μπελάδες.

Κι' ἀκοῦς Τυρταίων στίχους,
καὶ μὲ παιάνων τὴν
τὴν μαχῶν κοιλάδες.

Καὶ μιὰ φωνὴ φωνάζει σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα:
Βοήθεια στὴν φαμίλιας, ποῦ πάλι στὸν Στρατῶνα
πηγαίνουν τὰ παιδά των καὶ βάζουν χακιά,
καὶ τῇς καρδιαῖς ραγίζουν θρήνοις σπαρακτικοῖ.

Βοήθεια καὶ ἐκσινον κι' αὐτὸν τὸν φαμελίτη,
ποῦ φεύγουν τὰ παιδά του
μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του,
καὶ βλέπει σὰν ρυμαδί τὸ φωχικό του σπῆτι.

Βοήθεια σ' ἔργημας φωλιαῖς,
βοήθεια σ' θασὶς φαμελιαῖς
δὲν βλέπουν φῶς κανένα

Παιδιῶν ψυχαῖς τονώσεται
καὶ δάκρυα στεγνώσεται
σὲ μάτια βουρκωμένα.

• • • • •
• Ο Περικλέτος βγάζει μαυηθύμο
καὶ ψάλλει μ' ἄλλο μέτρο καὶ ρυθμό.

Π.— Κι' ἐγὼ μέσα σὲ τοῦτον τὸν σάλο,
ποῦ καινούριος ἀρχίζει χορός,
τῆς Αρκούδας τραγούδη θά φάλω.
εἰναι, φλοι, χαθεῖς θλιβερός.

• Η καλή μας γειτόνισσα τώρα
ἐκαθέταν στὸνά της κι' ἔκεινη,
κι' ἡ το μία κυρά Μανταφέρα,
πούχαν δλοι γιὰ τούτη γανγκάνι.

Οὐδετέρα περνοῦσε μὲ τάξις,
καὶ Διπλαῖς Τετραπλαῖς τὴν κυνηγίαν,
καὶ τὴν εἰχαν μὴ βρέχει μὴ στάξῃ,
καὶ τὶ θέλεις συγχά τὴν ρωτοῦσαν.

Ἔπειτα περιγράψει τὸν οὐρανόν
καὶ τὸν γῆν, τὸν πάντα τὸν κόσμον
καὶ τὰ πάντα τὰ θεάτρα τοῦ οὐρανού.
—

Τὸν οὐρανόν τοῦ Εγγλέζων καὶ πέσαν
τοῦ Λεβάντε τὴν πρώτην κυρία,
δὲν μποροῦσε καὶ δὲ Γκρέιν ὡς νοήση
γιατί τέσσαρα τῆς εἰσίγε λεπτερία.

Καὶ ἀφοῦ τέσσαραν πολὺ τὴν εὐνόην
καὶ τὴν εὔφελαν ὑμνοῦσε εὐμάλπους,
καὶ τὸ Φέρειν Οὐφφιές ἐννόησε
πῶς ἀθέρμαινεν δρεῖν τούς καλόπους.

Ἡ τῶν Αγγλῶν πιστὴ φιλενάδα,
ὅπου φέμματα κόδεις γερά,
τώρ' ἀκούεις πικρὴ πατινάδα
πῶς ἔφερθη πολὺ πονηρά.

Τῷρ' ἀκούεις καὶ τοῦτα καὶ τὰλλα,
τῷρ' ἀγάπην γιὰ τούτη δὲν κρύθουν,
τελεσίγραφα μένον μεγάλα
στῆς Αρκούδας τὴν μούρη τὰ τρίβουν.

**Κερό σύντροφός του ψάλλει
στήν εῦρα βέρμα πάλε.**

Φ.— Βουλγαρία πηδά φρενιασμένη,
διαδέσσεις ἀκούω καὶ φύμας,
καὶ στρατός Αγγλογάλλων διαβαίνει
ἀπὸ γῆ Μακεδόνων θική μας.

Καὶ τὸ κράτος φωνάζεις γι' αὐτὸς
μένα τόν πολὺ δυνατός,
καὶ παράπονα δίκαια κάνεις
καθὸ κράτος οὐδέτερον πάνυ.

Ἄλλ' έγώ δὲν ιδρόνω μὲ τόπους,
στῆς καρδιᾶς μου προσέχω τοὺς κτύπους,
καὶ ἐνῷ μὲνειρα πάλι κομισμαὶ
μιὰ φονή μὲνειρα καὶ τὰ χάνω,
καὶ τοὺς Γάλλους Φαβέρεους θυμοῦμαὶ
καὶ τὸν Τσάλδ' Αρδλδ δὲν εἰχάνω.

Τοὺς στρατούς μιὰ σκιὰ χαιρατίζεις,
ποῦ μὲνειρήν εἴσετείσταις ραγδαία,
καὶ μὲ δόξης πνοὴ κυματίζεις
καὶ νῆ γαλάζεια τοῦ Γένους Πίδεια.

Καὶ διαβαίνεις στεργαζεῖς καὶ παλάγη,
τὴν θεριδέας τὴν φωνάζουν μηδέρα,
καὶ ἄγραυλοι τὴν υμνοῦσε καὶ μάγοις,
ποῦ λαμπρὸν ἀιενίζουν ἀστέρα.

Γι' αὐτήν ουνευς καὶ τῷρ' ἀνακρούω,
γι' αὐτήν μελπεις Πατρὶς ἀναστᾶσα,
Βουλευτῶν παπαρδέλαις καρκώ
καὶ φωνάζως γκουάρντα εἶ πάσσα.

Ἐνωτίζομαι τούτους κι' ἐκείνους,
ἀπαντῶ καὶ πολλοὺς Ταρταρίους,
ἔποις ξέρουν καὶ κέδουν τὰ πράσα,
καὶ φωνάζως γκουάρντα εἶ πάσσα.

Εἰς τοὺς ἀνδρας προσέχω τοῦ λόγου,
καὶ μηγοτήρες πολλοὶ τῆς ἀμέρους
μπασαβίδλα βαρούν καὶ γράν κάσσα,
καὶ φωνάζως γκουάρντα εἶ πάσσα:

Κι' ἔως ζτουν νάληθη τὸ ηγμέρωμα
ἡ Βουλή μας ἀγρύπνησε πάσσα,
κι' είδα μούτρα πολλὰ γιὰ σιδέρωμα,
κι' είπα πάλι: γκουάρντα εἶ πάσσα.

**Αγγελος εἴημενος
φθάνεις κατεσπευσμένως.**

Εσφινκό σᾶς ἀγγέλλω μαντάτο,
ποῦ μάς φέρνεις καὶ τῷρ' ἄνω κάτω.
Ο Λευτέρης σάν πρίν παρατίθη
καὶ καταπλήκτα μένουν τὰ πλήθη.

Νέα κρίσις τὸν νοῦ μας σαλεύει
καὶ κομμάτων βελάζουν ἐρίφια,
κι' ἀπ' εὖδο κι' ἀπ' εἴσει βασιλεύει
μιὰ μεγάλη σιγὴ καὶ κατήφεια.

Ποία κρίσις κι' αὐτή... σὲ καλό μας...
τόπα πιά σταματήσει τὸ μεταλό μας.
Μὰ δὲν πρέπει μὲντὴν νὰ σκοτίζεται,
κι' ἀν τὸ κάθε μεταλό μένη στάσιμο,
γιὰ τῆς μπόραις αὐταῖς δὲς σκοτίζεται
σποιος ἔχει κεφάλι γιὰ χάσιμα.

Τώρα πάλι: γιὰ κάλπαις σφριγώ,
κρίσιν, Μούσα, καὶ νῦν ἀναμάσσα,
μὰ μὲ οᾶς τοὺς ξυλίνους κι' ἔγδ
ξεφωνίζως γκουάρντα εἶ πάσσα.